

Setkání Někdejších Žáků Československé Státní Školy Před Její Budovou Ve Walesu

Na téhle fotografii jsme my, Wintonovy děti, před naší školou ve Walesu. Fotka byla pořízena během našeho setkání v roce 2005. Jsem druhá zleva, třetí zleva je moje kamarádka Věra Gissing a ten muž vedle ní je Joe Schlessinger.

V té škole jsme navázali celoživotní přátelství. Moje nejlepší kamarádka Věra Gissing, tehdy Diamantová, se po válce vrátila do Československa, ale pak znovu emigrovala do Anglie. Máme přátelství, které jen tak někde nenajdete. Víím, že když u jejích dveří zazvoním ve dvě, ve tři v noci, udělá pro mě cokoli. A já bych udělala totéž pro ni. A nejen ona a nejen pro ni, mezi námi všemi jsou mimořádně silná pouta, protože naše osudy jsou tak pevně spjaté, že jsme byli spolu v takové kritické době našeho mládí.

Ten průvodce v tom filmu Síla lidskosti, Joe Schlesinger, je dnes světoznámý novinář. Dnes je už sice v důchodu, ale pořád ještě něco dělá a žije teď v Kanadě. Já jsem byla před dvěma roky a půl v Americe, kousek od New Yorku. A on kvůli mně předělal celý svůj program, zrušil televizní štáb a interview s kdovíkolika ambasadory a přijel, aby mě viděl. To každý neudělá, ne? To opět svědčí o poutech mezi námi.

Někteří spolužáci zůstali po válce v cizině, někteří z nás, co jsme se vrátili, zase znovu emigrovali. Dnes jsme rozestí po celém světě. Doslova. V Tasmánii, Izraeli, Spojených Státech, samozřejmě v Anglii. Zajímavé je, že žádné z Wintonových dětí není ve Francii. Jeden náš spolužák tam tedy je, ale není z těch, co zachránil Winton. Takže člověk může cestovat všude po světě, pokud má peníze, a všude může mít pocit, že je tam vítaný, že se nevnucuje, že ti lidé ho rádi vidí.